

MAGGIE NELSON

BLUETS

Traducció de Míriam Cano

Barcelona

Títol original: *Bluets*
© Maggie Nelson, 2009
Primera edició: novembre del 2021

© de la traducció: Míriam Cano, 2021
© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Impressió: Bookprint
Maquetació: EdicTal

DIPÒSIT LEGAL: B. 16.966-2021
ISBN: 978-84-123925-1-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

I

Posem per cas que comencés dient que m'he enamorat d'un color. Posem per cas que en parlés com si fos una confessió; posem per cas que esmicolés el meu tovalló mentre parlem. *Va començar a poc a poc. Una apreciació, una afinitat. Aleshores, un dia, es va tornar més seriós. Aleshores (mirant una tassa de te buida, amb el cul tacat amb un excrement marró i prim, cargolat en forma de cavallet de mar) d'alguna manera va esdevenir personal.*

2

De manera que em vaig enamorar d'un color —el color blau, en aquest cas— com si caigués sota un encanteri, un encanteri amb què tan aviat lluitava per quedar-m'hi com per fugir-ne.

3

Bé, i què? Podries dir que és un miratge voluntari. Cada objecte blau podria ser un arbust en flames, un codi secret adreçat a un agent en particular, una *x* en un mapa massa borrós per desplegar-lo del tot però que conté tot l'univers cognoscible. Com podrien tots els parracs de bosses d'escombraries blaves enganxats als esbarzers, o els tendals de color blau lluent voleiant damunt de cada barraca o parada de peix del món, ser, en essència, les empremtes de Déu? *Miraré d'explicar-ho.*

4

Admeto que puc haver estat sola. Sé que la soledat pot provocar fiblades de dolor encès, un dolor que, si es manté prou calent durant prou temps, pot començar a estimular o a provocar —tu tries— una aprehensió del diví. (*Això hauria de fer-nos sospitar.*)

5

Però, en primer lloc, considerem una mena de cas contrari. El 1867, després d'una llarga temporada de soledat, el poeta francès Stéphane Mallarmé va escriure al seu amic Henri Cazalis: «Aquests darrers mesos han estat terrorífics. El meu pensament s'ha

pensat a ell mateix i ha arribat a una Idea Pura. El patiment que la resta de mi ha experimentat durant aquesta llarga agonia és indescriptible».* Mallarmé descrivia la seva agonia com una batalla que es lliurava a l'«ala ossuda» de Déu. «Vaig lluitar amb aquella criatura de plomatge malvat i antic —Déu— a qui finalment vaig derrotar i llançar a la terra», va explicar a Cazalis amb una satisfacció exhausta. Finalment, Mallarmé va començar a substituir *le ciel* per *l'Azur* als seus poemes, en un esforç per esbandir de connotacions religioses les referències al cel. «Afortunadament», va escriure a Cazalis, «ara estic força mort».

6

El semicercle d'oceà de color turquesa engegador és l'escena primigènia d'aquest amor. Que aquest blau existeixi fa que la meua vida sigui important, només pel fet d'haver-lo vist. Haver vist aquestes coses precioses. Trobar-se a un mateix allà al mig. Sense triar-ho. Vaig tornar-hi ahir i, de nou, vaig quedar-me dreta damunt les muntanyes.

* Totes les traduccions dels fragments citats són de la traductora, excepte quan s'indiqui el contrari.